

A Szabadság Napja

Megemlékezés az 1956-os magyar forradalom alkalmából

Julia Soldo - A Salzburgi Városi Tanács tagjának beszéde

BESZÉD A KÜLÖNBÖZŐ NÉPCSOPORTOK KÖZÖTTI EGYÜTTMŰKÖDÉSÉRŐL

Elképzelek egy olyan Salzburgot, ahol nem számít, ki honnan jött. Abban az értelemben, hogy "Ausztriában mindenkinek migrációs háttere van". Azonban, ahogy én is tapasztaltam, ez néha igencsak idealista elképzelés. Úgy vélem, hogy sok fiatal nagyon idealista, és bizony az utópisztikus elképzelésekről gyorsan meggyőzhető. A tény az, hogy hosszú út áll még előttünk. Szerintem jó, hogy beszélünk róla, hogy sok kérdés a társadalom középpontjába került. Jó úton haladunk, és sokat tettünk azért, hogy ez így legyen. Most már csak a pályán kell maradnunk, és valóban követnünk az utat.

Röviden magamról: a nagyszüleim Horvátországból jöttek Salzburgba, majd itt maradtak. Azt hiszem, mondhatom, hogy én- három generációval később – végül megérkeztem ide Salzburgba. Ezért viccesnek találom a kérdést, hogy melyik nemzetiséghez tartozónak érzem magam. Mindig azt mondom, hogy salzburgi vagyok, és ezt senki sem vitathatja.

Azt mondanám, hogy a salzburgi identitás is nagyon sokoldalú. Számomra a fő jellemzői a régióba kapaszkodó erős gyökerek, valamint a hagyományok korszerű testreszabása. Azt hiszem, a turizmus nyitja meg az utat mindehhez. Azok, akik szeretnek utazni, szívesen vendégül látnak másokat is.

A kultúra a megosztásból és a kontrasztból él. Gyakran nem értékeljük mindazt, amink otthon van, ha soha nem láttunk mást. A művészeti és gazdasági kicserélődés erős hatást gyakorolt a városra és a régióra.

Ami összeköt bennünket, az bizonyára nemcsak a közös közép-európai történelem, hanem a közös világnézet is. Hasonló értékek, és egész egyszerűen az élethez és a környezethez való hozzáállás. Azt hiszem, hogy ez a lényeg. A különböző származású emberek együttműködésének nem csak diplomáciai szinten kell megvalósulnia. Véleményem szerint sokkal inkább az egyes személyek, csoportok vagy családok kölcsönhatásáról van szó a településen, a városban vagy a régióban.

Ez a munkahelyen, az iskolában, a köztereken kezdődik. Mi történik körülöttem, kivel találkozom, hogyan látom a környezetemet és a benne élő embereket - és ami a legfontosabb, hogyan viszonyulok hozzájuk. A megbecsülés a legfontosabb dolog számomra. Szinte már pszichológiai szintről beszélhetünk - és azt hiszem, ezen mindannyian tevékenykedhetünk.

Számomra az udvariasság a tiszteletből következik. Amikor tisztelünk valakit, tiszteletből tartunk némi távolságot az illetőtől, az életétől és a hozzáállásától. Úgy gondolom, ajtókat nyit az, hogy nem ítélkezünk. Kívülállóként sok mindent nem értünk meg egy etnikai csoportról, és éppen ezért fontos, hogy meghallgassuk a másikat, s megértsük őt.

A közösség- és területfejlesztés területén feltűnik, hogy az emberek elképzeléseikben, céljaikban és munkamódszereikben eltérőek. Számomra a "többség" témája az a közös nevező, amelyben mindannyian egyet tudunk érteni, és a különbségeken keresztül azt is észrevesszük, hogy mit szeretnénk esetleg megváltoztatni magunkon vagy a saját kultúránkon, vagy épp mit szeretnénk abból mindenképpen megtartani és megőrizni. A kontraszt révén jobban megtanuljuk kik vagyunk. Ahogy a német nyelvet is jobban megtanulja az ember a latinon keresztül.

Ez elvezet az utolsó pontomhoz is. Szilárdan hiszem, hogy a megfelelő kommunikációhoz jó alap szükséges. Először is: az az alapvető hozzáállás, hogy együtt akarunk "közösséget" létrehozni, valamint az emögött álló erőfeszítések és tettek. Ez egy egymáshoz való közeledés. A vágy, hogy megértsük egymást és profitáljunk egymásból. És minden a találkozásokkal kezdődik. Ahhoz, hogy ebből legyen valami, beszélni kell tudni egymással. Számomra ez magában foglalja a tanulást és a taníthatóságot egyaránt. Legyünk és maradjunk hát taníthatóak.

